

[Poul Schlüter]

sentlig reduktion af de offentlige udgifter, fordi underskuddet i statsfinanserne samtidig skal nedbringes. Det er en kæmpeopgave, men vi tror ikke, der er nogen anden metode, som duer.

Det er pludselig blevet in at opfordre parterne på arbejdsmarkedet til selv at ordne de næste overenskomster, men det kan vel ingen kvindefødt tro er realistisk. Der er i årevis talt om indkomspolitik, men vi har aldrig ført den. Hvorledes skulle parterne på arbejdsmarkedet mindeligt klare de næste overenskomster uden efterfølgende lønglidninger osv., der som sædvanlig fører til, at finansministeren skal inddrage den bevilgede ekstra købekraft gennem nye skatte- og afgiftsstigninger? Så er vi ikke lige vidt, så står det værre til, fordi arbejdspladsernes omkostninger vil stige med bruttolønforøgelsen, og skattetrykket vil vokse igen med de deraf følgende skadevirkninger for arbejdsløst osv. Inflationen fortsætter.

For at trække udviklingen i modsat retning må politikerne give arbejdsmarkedets parter et tilbud om en moderat direkte skattelettelse til gengæld for nye overenskomster uden nominelle stigninger i kronelønnen. Skattelettelsen er ikke af den gammeldags, vælgertækkelige slags, men nøglen til en omlægning af udgiftspolitikken i den offentlige sektor og omkostningsudviklingen i den private. Skattelettelsen er ikke isoleret, det ville være umuligt. Den har sin betydelige pris. Dens umiddelbare skadevirkning for betalingsbalancen skal ikke blot neutraliseres, men forvandles til en forbedrende virkning.

Her kommer vi til den svære afdeling. En sådan plan må forudsætte drastiske reduktioner i de offentlige udgifter, men politisk-psykologisk bliver de lettere acceptable i lyset af skattereduktionen. Udgiftsreduktionerne må være væsentlig større end skattelettelsen af hensyn til betalingsbalance og finanslov, men der tjenes jo også adskilligt, når skattelettelsen kommer til at betyde prisstabilitet også for det offentliges køb af varer og tjenester. At de stabile lønomkostninger vil forbedre konkurrenceevnen og muliggøre stigning i produktionen, er indlysende. Virksomhederne vil turde satse på ekspansion, fordi det bliver lønsomt, men heraf følger også en tilsvarende stærk begrænsning af de offentlige udgifter til dagpenge, til bistandslov, til kunstige beskæftigelsesarbejder – tilskud, som vi

kender dem fra snesevis af lovgivninger. Der må stærke omlægninger til i den offentlige sektor. Vi tror blot, at de er mildere og lettere gennemførlige i begyndelsen af 1980erne end i slutningen af 1980erne, hvor vi vil møde et voldsomt udenlandsk pres, når gældsbyrden ligger i størrelsen 175 mia kr. eller mere.

En sådan politik er nødvendig. Man kan sige nej til den nu, men man kan ikke gøre det gennem de næste 5 år. Skal det lykkes, må der håndfaste flerårige aftaler til mellem partier, som råder over et overbevisende flertal. Det har regeringen hidtil ikke ønsket, den har fortsat med lappeløsninger, ét skridt i den ene retning, to i den anden og somme tider omvendt. F. eks. en skattepolitik fra december i fjor, som inddrog mellem 2 og 3 mia kr. fra erhvervslivets kasser – og, da man fortrød det, en mild rettelse, et tilbud om skattelettelse på godt 1 mia kr. Men uden sammenhæng. Skal en effektiv økonomisk politik lykkes, må der en stærk og myndig vilje til, især hos ledende politikere i vort største parti. De burde beslutte sig til at køre det hårde løb i fællesskab med de store oppositionspartier og ikke vige fra det aftalte grundlag. Og gerne gå på pension, når opgaven så er løst tilfredsstillende. Viljen må nødvendigvis melde sig til sidst.

Jeg vil gerne slutte med en betragtning om et stort problem, som kommer på folketingets dagsorden om få uger, nemlig vort lands sikkerheds- og forsvarspolitik. Jeg vil gerne på vor gruppes vegne rette en kraftig appel til statsministeren og regeringen om nu ikke at slå årtiers værdifulde samarbejde om dansk forsvar i stykker. Lad være med at sætte tilliden til vort forsvar over styr her i landet og i udlandet! Et forsvar koster penge, mange penge, men har regeringen tænkt over, at vort samlede forsvarsbudget trods alt er mindre end stigningen – stigningen fra i fjor til i år – i vores social- og sundhedsudgifter? Dette land har råd til at føre en forsvarspolitik, som er troværdig, og som kan overbevise os selv og mulige angribere, men også vore partnere i den vestlige verden om, at Danmark ønsker at bære sin rimelige del af byrden.

Maisted (FP):